

Mesajul Sfântului Părinte pentru Postul Mare 2019

Vă oferim mesajul Papei pentru Postul Mare: „Să-i cerem lui Dumnezeu să ne ajute să punem în practică un drum de adevărată convertire”.

26.02.2019

Iubiți frați și surori,

În fiecare an, prin Maica Biserică, Dumnezeu „dăruiește credincioșilor săi harul ca în fiecare an, cu suflete curățate de păcat, să aștepte plini de

bucurie tainele sfinte ale învierii. Pentru ca [...] să primească cu prisosință harul pe care tu îl reverși asupra fiilor tăi” (Prefața pentru Postul Mare, I). În acest mod putem merge, din Paște în Paște, spre împlinirea acelei mântuiri pe care deja am primit-o grație misterului pascal al lui Cristos: „căci în speranță am fost mântuiți” (*Rom 8,24*). Acest mister de mântuire, deja activ în noi în timpul vieții pământești, este un proces dinamic care include și istoria și întreaga creație. Sfântul Paul ajunge să spună: „Creația așteaptă cu nerăbdare revelarea fiilor lui Dumnezeu” (*Rom 8,19*). În această perspectivă aș vrea să ofer și câteva idei de reflecție, care să însoțească drumul nostru de convertire în următorul Post Mare.

1. Răscumpărarea creației

Celebrarea Triduum-ului Pascal al pătimirii, morții și învierii lui Cristos,

culme a anului liturgic, ne cheamă de fiecare dată să trăim un itinerar de pregătire, conștienți că faptul de a deveni conformi cu Cristos (cf. *Rom* 8,29) este un dar inestimabil al milostivirii lui Dumnezeu.

Dacă omul trăiește ca fiu al lui Dumnezeu, dacă trăiește ca persoană răscumpărată, care se lasă condusă de Duhul Sfânt (cf. *Rom* 8,14) și știe să recunoască și să pună în practică legea lui Dumnezeu, începând de la cea înscrisă în inima sa și în natură, el *face bine și creației*, cooperând și la răscumpărarea sa. Pentru aceasta creația - spune sfântul Paul - are ca o dorință foarte intensă ca să se manifeste fii ai lui Dumnezeu, adică roadele sale, destinați să ajungă la maturizarea lor împlinită în răscumpărarea trupului uman însuși. Când caritatea lui Cristos transfigurează viața sfinților - duh, suflet și trup -, acestea dau laudă lui Dumnezeu și, cu rugăciunea,

contemplația, arta implică în asta și creaturile, așa cum demonstrează minunat „Cântarea fratelui soare” a sfântului Francisc de Assisi (cf. Enciclica *Laudato si'*, 87). Însă în această lume armonia generată de răscumpărare este și încă amenințată de forța negativă a păcatului și a morții.

2) Forța distructivă a păcatului

De fapt, atunci când nu trăim ca fii ai lui Dumnezeu, adesea punem în practică comportamente distructive față de aproapele și față de celelalte creaturi - dar și față de noi înșine - considerând, mai mult sau mai puțin conștient, că putem să ne folosim de ele după plăcerea noastră. Atunci necumpătarea o ia înainte conducând la un stil de viață care încalcă limitele pe care condiția noastră umană și natura ne cer să le respectăm, urmând acele dorințe necontrolate care în cartea

Înțelepciunii sunt atribuite păcătoșilor, adică celor care nu-l au pe Dumnezeu ca punct de referință al acțiunilor lor, nici o speranță pentru viitor (cf. 2,1-11). Dacă nu suntem îndreptați încontinuu spre Paște, spre orizontul Învierii, este clar că logica lui *totul și imediat*, a lui *a avea tot mai mult* ajunge să se impună.

Cauza fiecărui rău, știm asta, este păcatul, care încă de la apariția sa în mijlocul oamenilor a întrerupt comuniunea cu Dumnezeu, cu ceilalți și cu creația, cu care suntem legați înainte de toate prin trupul nostru. Rupându-se comuniunea cu Dumnezeu, s-a știrbit și raportul armonios al ființelor umane cu mediul în care sunt chemați să trăiască, așa încât grădina s-a transformat într-un deșert (cf. *Gen* 3,17-18). Este vorba despre acel păcat care-l face pe om să se considere dumnezeu al creației, să se simtă

stăpânul său absolut și să o folosească nu pentru scopul voit de Creator, ci pentru propriul interes, în dauna creaturilor și a celorlalți.

Când este abandonată legea lui Dumnezeu, legea iubirii, ajunge să se afirme legea celui mai puternic asupra celui mai slab. Păcatul care locuiește în inima omului (cf. *Mc* 7,20-23) - și se manifestă ca lăcomie, dorință pentru o bunăstare exacerbată, dezinteres față de binele altora și adesea și față de binele propriu - duce la exploatarea creației, persoanelor și mediului după acea lăcomie nesătulă care consideră orice dorință un drept și care mai devreme sau mai târziu va ajunge să-l distrugă și pe cel care este dominat de ea.

3. Forța vindecătoare a căinței și a iertării

Pentru aceasta, creația are necesitatea imperioasă ca să se

reveleze fiii lui Dumnezeu, cei care au devenit „nouă creație”: „Dacă cineva este în Cristos, este o creatură nouă: cele vechi au trecut, iată, au devenit noi” (2Cor 5,17). De fapt, cu manifestarea lor și *creația înseși poate „face paștele”*: să se deschidă la cerurile noi și la pământul nou (cf. Ap 21,1). Și drumul spre Paște ne cheamă tocmai să restaurăm fața noastră și inima noastră de creștini, prin căință, convertire și iertare, pentru a putea trăi toată bogăția harului misterului pascal.

Această „nerăbdare”, această așteptare a creației va avea împlinire când se vor manifesta fiii lui Dumnezeu, adică atunci când creștinii și toți oamenii vor intra cu hotărâre în acest "travaliu" care este convertirea. Toată creația este chemată, împreună cu noi, să iasă „din sclavia stricăciunii, spre libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu” (Rom 8,21). Postul Mare

este semn sacramental al acestei convertiri. El îi cheamă pe creștini să întrupeze mai intens și concret misterul pascal în viața lor personală, familială și socială, îndeosebi prin post, rugăciune și pomană.

A posti, adică a învăța să schimbăm atitudinea noastră față de ceilalți și față de creaturi: de la ispita de „a devora” totul pentru a sătura lăcomia noastră la capacitatea de a suferi din iubire, care poate umple golul din inima noastră. *A ne ruga* pentru a ști să renunțăm la idolatria și la autosuficiența eu-lui nostru și a declara că avem nevoie de Domnul și de milostivirea sa. *A da pomană* pentru a ieși din nesăbuiința de a trăi și a acumula totul pentru noi înșine, în iluzia de a ne asigura un viitor care nu ne aparține. Și astfel să regăsim bucuria proiectului pe care Dumnezeu a pus-o în creație și în inima noastră, acela de a-l iubi pe el,

pe frații noștri și întreaga lume și de a găsi în această iubire adevărata fericire.

Iubiți frați și surori, "postul mare" al Fiului lui Dumnezeu a fost o intrare în *deșertul* creației pentru a o face să redevină acea *grădină* a comuniunii cu Dumnezeu care era înainte de păcatul de la începuturi (cf. *Mc* 1,12-13; *Is* 51,3). Postul Mare al nostru să fie o reparcurgere a aceluiași drum, pentru a duce speranța lui Cristos și creației, care „va fi eliberată de sclavia stricăciunii, spre libertatea gloriei fiilor lui Dumnezeu” (*Rom* 8,21). Să nu lăsăm să treacă în zadar acest timp favorabil! Să-i cerem lui Dumnezeu să ne ajute să punem în practică un drum de adevărată convertire. Să abandonăm egoismul, privirea îndreptată spre noi înșine, și să ne îndreptăm spre Paștele lui Isus; să devenim aproapele fraților și surorilor care sunt în dificultate,

împărtășind cu ei bunurile noastre
spirituale și materiale. Astfel,
primind în concretul vieții noastre
victoria lui Cristos asupra păcatului
și asupra morții, vom atrage și
asupra creației forța sa
transformatoare.

Din Vatican, 4 octombrie 2018

Sărbătoarea sfântului Francisc de
Assisi

Franciscus

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
www.ercis.ro

© Copyright - Libreria Editrice
Vaticana

Libreria Editrice Vaticana

.....

postul-mare-2019-papa-francisc-mesaj/
(06.08.2025)